

Άγιος Ισίδωρος Πηλουσιώτης: Οι αιρέσεις φυτρώνουν από τη φιλαρχία και τις προλήψεις

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Άγιος Ισίδωρος Πηλουσιώτης

55. - Στον σοφιστή Αρπόκρα

Ότι οι αιρέσεις φυτρώνουν από τη φιλαρχία και τις προλήψεις.

Αιτία όλων των κακών είναι η φιλαρχία, η όποια επιχειρώντας και τα καθεστώτα να τα ανατρέψει, προκάλεσε φοβερούς πολέμους, όχι μόνο στις μέρες μας, αλλά και στους παλιούς.

Οι Πυθαγόρειοι λοιπόν, ασκώντας τη σιωπή, αποκήρυτταν εκείνους που καμάρωναν για την ευγλωττία τους.

Οι Ομηριστές διέσυραν τους Πλατωνίζοντες, ενώ οι Πλατωνίζοντες κατηγορούσαν τους Ομηριστές για ασέβεια.

Επίσης οι Αριστοτελικοί αγωνίζονταν εναντίον εκείνων που αποδέχονταν τον

Πλάτωνα,
ενώ οι Στωικοί απέκλειαν τους Αριστοτελικούς.

Όσο για τους Επικούρειους, οι όποιοι τόλμησαν να συμβάλουν στην ενδυνάμωση της κακίας, είναι απαράδεκτο και να τους θυμόμαστε.

Και στην ιατρική επίσης ακολούθησαν το ίδιο.

Γιατί οι Λογικοί κατηγόρησαν τους Μεθοδικούς, και οι Μεθοδικοί απέρριπταν τους Λογικούς.

Γιατί οι πρώτοι είπαν, ότι είναι πολλές και ποικίλες οι ρίζες των παθών, γι' αυτό και χρησιμοποιούσαν ποικίλα βοηθήματα, εξετάζοντας πρώτα τις ρίζες των νοσημάτων, και θεραπεύοντας με τον τρόπο αυτόν τις πηγές των παθών, ενώ οι δεύτεροι όρισαν, ότι δύο μόνο είναι οι αιτίες, η στέγνωση (ξηρασία) και η ρύση (ροή).

Γι' αυτό και δίδαξαν ή την κένωση, ή τη ροή.

Οι Εμπειρικοί πάλι κοροΐδευαν και αυτούς και εκείνους

Εάν όμως θέλαμε να αναφέρουμε τις διαφορές που υπάρχουν ανάμεσα και στους ρήτορες και στους ποιητές και στους συγγραφείς, θα καταναλώναμε πολύν λόγο και χρόνο. Και δεν είναι καθόλου αξιοθαύμαστο.

Τη στιγμή δηλαδή πού αυτοί πού κομπάζουν στο όνομα της φιλοσοφίας δεν δίστασαν να κινήσουν ολοφάνερο πόλεμο εναντίον του εαυτού τους, σκέψου πόσο θα ένοιαζε τους ρήτορες και τους ποιητές για την ειρήνη, οι όποιοι διαφωνούσαν ακόμα και με τους Σωκρατικούς, οι όποιοι ενέκριναν την εγκράτεια, τη δικαιοσύνη και την σωφροσύνη, τους όποιους, διακωμωδώντας ο Πλάτωνας στους διαλόγους του, διακωμωδήθηκε στη συνέχεια και αυτός από τους Κυνικούς, ένας από τους όποιους ήταν και ο Λουκιανός, ο όποιος συνέταξε τους διαλόγους εναντίον όλων μαζί σχεδόν, και αυτών που αναφέρθηκαν και εκείνων που παραλείφθηκαν.

Αυτόν οι Πλατωνικοί τον αποδέχθηκαν, επειδή θεατροποίησε τους θεούς που δημιουργήθηκαν από τους ποιητές, αντίθετα οι τρόφιμοι των ποιητών αποκάλεσαν (τον Λουκιανό) κακόφημο, επειδή διακωμώδησε φοβερά τους θεούς που εκθειάζονταν από αυτούς.

Ποιος λοιπόν από αυτούς που πιστεύουν τα των Ελλήνων, θα τολμήσει να πει, ότι στους Χριστιανούς γεννήθηκαν πολλές αιρέσεις, βλέποντας και σ' εκείνους να έχουν γεννηθεί τόσες πολλές (γιατί πρέπει να λέμε την αλήθεια) εξαιτίας της

φιλαρχίας τους;

Εάν όμως αυτή (ή φιλαρχία) απομακρυνθεί από τους ανθρώπους, υπάρχει αγαθή ελπίδα, ότι όλοι με ομοφωνία και ορθόδοξο φρόνημα θα τρέξουν μαζί στο θείο κήρυγμα.

Από τον τόμο Ισιδώρου Πηλουσιώτου, «Άπαντα τα έργα 4 , Επιστολές, βιβλίων δ', (Επιστολές Α'-ΣΑ), του εκδοτικού οίκου Ελευθερίου Μερετάκη, «Το Βυζάντιον» Θεσσαλονίκη 2000. Εισαγωγή, μετάφραση, σχόλια Παναγιώτη Παπαευαγγέλου δρ. Θεολογίας.

Πηγή: pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)